

Kalász Márton

Ajándék

A dolgok közben csak rejtenék magukat,
néha igencsak makacsul. Akár egy nyoma veszett év. Pl. soha nem
fogom már megtudni, miféle zenemű lehetett,
melyről a karmester azt magyarázta orkeszterünk tagjainak:
„Önök ezt ne úgy játsszák, mintha szerelem
volna. Ez egy szerelemre való emlékezés.” Az ünnepeink még ruráliák,
behavazott vidék, lelki. Meghúzódnánk naivul – ma ne igyekeznénk
megajándékozni emlékezetünket? (S hogy miért beszélék
ilyen eleven többes számban. Milyenformán?) A keresett zenemű
nem ismeretlen, kutatnom tovább nem érdemes – naponta
hangzik, itt halljuk. S ha nem. Véletlenül,
csak tréfálkozva – vagyok benne így akár első hegedős,
talán. Valaki intelmére, valóságosan vagy metaforikusan,
nem álomban, AZT játszom.(Megrendülten követ a publikum. Maradék életünk.)

Hombroich, nyelv-vándorlások

Thomas Kling emlékének

s e nyelvek: „kulcsmásolatok”? Ha ál-kulcs-
más a besurranó szakma, ismerni kellett. Éjszaka
se mítosz kutyája, torz képpel bentről rá vakog.
Sétálj be. Gazdáink, rég agg istenek, agynak vélt ágyon túl alusznak
– most úgy tesznek. Tapad mindenhez, miből nem-vinni csöndben lehet.
Ügyelj, főntről fáradt fortocska,
holdfény-tálra az asztalon. Mindből, télre, te végy –
egyberagadhat: sűrű nyelvre; sem édes, rég mi volt éhesnek elég.
Minden igaz méreggé ittasult közben. Vagyis
lent nincs, s mit elvenne. Kulcs, mondat –
ragadhat itt: barangold el az igazit; épp e mással ép, mit nem ér.
Szegény, csak érzék; eszménye – hogy benyit, úgy akárhova,
emitt hült máglyák alusznak? Elfúlt metafora is éghet; ugyan fejük se emelik.
Röstelkedve behímezhetnék egy ajtót. Motyog, „bár e megértés kísérhet”.

Fél (– törvényűen) –

2005. december 27.